

SKRIFTLIG FRÅGA TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2016-04-20
Besvaras senast
2016-04-27 kl. 12.00

Till statsrådet Per Bolund (MP)

2015/16:1128 Lantmäteriets lokala närvaro

Lantmäteriet är den myndighet som kartlägger Sverige, registrerar och säkrar ägandet av alla fastigheter samt hanterar deras gränser. Utöver den centrala statliga myndigheten finns det kommunala lantmäterimyndigheter i 39 av Sveriges kommuner.

Lantmäteriet har orimligt långa handläggningstider för vissa ärenden och höga avgifter. Det är uppenbart att myndigheten behöver effektiviseras. Det kan från regeringens sida ske utan utredning genom två huvudsakliga processer.

För det första kan myndigheten få direktiv som möjliggör för privata aktörer att uträtta vissa av myndighetens uppgifter. Lantmäteriet ska ägna sig åt myndighetsutövning som granskning och kvalitetssäkring, men det är möjligt att släppa in externa aktörer till att sköta till exempel förrättningsförslag och mätningar ute i fält.

För det andra kan regeringen se över regelverken som möjliggör kommunala lantmäterimyndigheter. De kommunala lantmäterimyndigheterna fyller en viktig funktion. De ansvarar för lantmäteriförrättningar och bildande av samfällighetsföreningar inom den egna kommunen. Detta innebär att de handlägger ärenden om till exempel fastighetsbildning, fastighetsbestämning, särskild gränsutmärkning och fastighetsregistrering.

Det kan inte vara annat än positivt om fler kommuner har möjlighet att bli lantmäterimyndigheter. Förutom att kommunen själv ska ha en önskan att bli lantmäterimyndighet är det avgörande att tröskeln för att bli det är så låg som möjligt. Sedan möjligheten att ansöka om att bli kommunal lantmäterimyndighet infördes 1995 har enbart 39 kommuner ansökt. De flesta ansökningarna gjordes i ett tidigt skede, därefter kom de mer sporadiskt och på senare år har det varit stiltje.

I dag saknas ett tydligt regelverk som styr hur ansöknings- och beviljandeprocess är organiserad. Den information Lantmäteriet delgett indikerar att det är svårt för en kommun att i förväg veta hur ansökan ska formuleras.

I lagen från 1995 fanns inte några förbehåll om storlek. Lantmäteriutredningen från 2003 slår däremot fast att personalstyrkan i snitt bör vara nio årsarbetare

och som minst fem. Just personalstyrkans storlek har i tidigare beslut varit ett skäl från Lantmäteriet att neka beviljande. Det synes således som att lagar, föreskrifter och andra styrande handlingar till fullo saknas för att styra ansöknings- och beviljandeprocessen. Regeringen fattar beslut om kommunalt lantmäteri men Lantmäteriet får yttra sig.

Sammanfattningsvis kan konstateras att behovet av lantmäteritjänster finns även utanför tätbefolkade kommuner. Mängden invånare är inte det enda som dimensionerar behovet av lantmäteritjänster. Det finns en mängd verksamheter utanför tätorterna som är under stor utveckling och förändring. Tidigare nedläggningar av lokala kontor samt det ringa antalet kommunala lantmäterimyndigheter innebär en försämring för medborgare och företag genom större avstånd, längre handläggningstider och ett hinder för näringslivets utveckling. Det är därför rimligt att införa möjligheten för privata entreprenörer att utföra vissa uppgifter liksom att underlätta för inrättandet av fler kommunala lantmäterimyndigheter.

Med anledning av ovanstående vill jag fråga statsrådet Per Bolund:

Avser statsrådet att se över regelverket som reglerar kommunernas möjligheter att bli kommunala lantmäterimyndigheter?

.....

Per Åsling (C)

Överlämnas enligt uppdrag

Lisa Gunnfors